Lumi és a téli etető

Karácsonyi mese az állatokról: az etető tele van, mégis üresen áll, amíg valaki meg nem érti, miért.

Karácsony hetében akkora hó esett a Hálakaland völgyére, hogy a kerítés teteje is eltűnt alatta. A magok, a bogyók, a lehullott alma, mind a fehérség alá kerültek.

Lumi az első reggelen kivitt egy tál napraforgómagot, és felszórta a kert végében álló régi faetetőre. A mag halkan kopogott a deszkán. Aztán Lumi hátrált egy lépést, és várt. Az ujjai átfagytak, de nem ment be.

Nem jött senki. Délig ott állt a mag, érintetlenül. Délután a szél odébb sodort néhány szemet, madár azonban nem szállt rá. Másnap ugyanígy, harmadnap is.

A negyedik reggelen Lumi már nem a magot nézte, hanem az üres etetőt. Kezdte azt hinni, hogy hiába csinálja az egészet. Akkor szállt a kerítésre egy öreg feketerigó, és onnan nézte Lumit.

„Mit csinálok rosszul?”, kérdezte Lumi.

„Túl magasan van”, felelte a rigó. „És nyitva minden oldalról. Aki ráül, azt fentről meglátja a héja, és nincs hova ugrania.”

Lumi nem vitatkozott. Fogta az etetőt, és lejjebb tette, egy alacsony ágra, a sűrű kökénybokor mellé, ahova két ugrással be lehetett bújni.

Aztán még valamit csinált. A tető alá tett egy lapos fadarabot, hogy a szél ne fújja el a magot, és a hó ne verjen be rá.

Délután megjött az első cinege. Leszállt a kökénybokor belsejébe, sokáig üldögélt ott, és csak nézte az etetőt. Aztán átugrott rá, felkapott egy magot, és egy szempillantás alatt vissza is ugrott a bokorba.

Ott ette meg, biztonságban, ág és tüske között. Estére heten voltak, másnapra tizenketten. A feketerigó a földön szedegette, ami lehullott, és nem szólt semmit.

Karácsony reggelén az egész kert zsibongott. A bokor ágai között cinegék bukdácsoltak, a fa alatt verebek kapirgáltak, és a levegő tele volt apró szárnycsapásokkal.

A feketerigó akkor odaszállt Lumi ablakába, és háromszor kopogott az üvegen.

Lumi kitárta az ablakot, és egy marék magot szórt a párkányra. „Köszönöm, hogy megmondtad”, mondta.

„Nincs mit”, felelte a rigó, és felkapott egy szemet a párkányról. „Én is csak megnéztem, hova tetted.”

Azóta a völgyben minden etető alacsonyan áll, bokor mellett, kis tetővel. A kökény ágai között egész télen zizeg valami.

VÉGE

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Mit gondolsz, miért nem mertek a madarak a magas etetőre szállni?
2. Volt már, hogy segíteni akartál, de nem úgy sikerült, ahogy gondoltad?
3. Kitől lehetne megkérdezni, hogy mire van szüksége igazán?

Mesélte Imre Viktor · mesemorzsak.hu · Ezt a mesét és a többit ingyen olvashatod: mesemorzsak.hu/blog/mesek/esti-mesek/lumi-es-a-teli-eteto/